

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Διάλογος μεταξύ ξένων και έντοπιών ἐς τὴν πλατεῖαν Λουδοβίκου περὶ τοῦ Νέου Θεάτρου.

— Πι εἶν' αὐτὸ τὸ κτίριον ;

— Εἶνε τὸ Θεάτρον.

— Τί Θεάτρον ;

— Τὸ Θεάτρον τοῦ... τοῦ...

— Τίνος ;

— Τοῦ... τοῦ... δήμου.

— Ἄμ δὲν εἶν' τοῦ δήμου ! ... εἶνε τὸ Θεάτρον τοῦ Συγγροῦ...

— Δὲν εἶνε, κύριε, τοῦ Συγγροῦ· αὐτὸς φωνάζει, ὅτι δὲν ἀνακατεύεται· εἶνε τοῦ Κυριακοῦ...

— Τοῦ γιατροῦ τοῦ Κυριακοῦ ; Καλὴ τί λέγεις ; αὐτὸς προσελήφθη χάριν θεραπείας... τῶν περιστάσεων... Τὸ Θεάτρον εἶνε τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

— Μάλιστα !... πῶς θὰ εἶνε τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἀφοῦ τὰ μαγαζεῖα τὰ ἐνοικιάζει ὁ κ. Καμπὰς ; Τὸ Θεάτρον πρέπει νὰ εἶνε τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Λαυρίου.

— Ἄμὴ τότε πῶς τὸ διεκδικεῖ ὁ Φιλήμων ; ...

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἡ συζήτησις χωρὶς ἀποτέλεσμα, χωρὶς νὰ ἐξακριβωθῇ τίς εἶνε ὁ κύριος τοῦ Θεάτρου. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ προτεινόμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς λύσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην δίδεται ἀμοιβὴ ἐν ἀντίτυπον τῶν Ιατρικῶν συγγραμμάτων τοῦ ἐργολάβου ἱατροῦ κ. Κυριακοῦ.

..

Ἐν ταῦτοις, αἰουδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ κακότυχον αὐτὸ κτίριον, τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἡ συμφορὰ ἤρχιζε νὰ τὸ πιέζη, ἡ συμφορὰ, ἥτις ἐπιστατεῖ πάντοτε εἰς τὰς τύχας του, χάρις εἰς τὴν σοφὴν τρυ, ἀόριστον καὶ μυστηριώδη διεύθυνσιν. Ὁ θίασος, σὺν τῷ χρόνῳ, δοκιμασθεὶς, εἰς πλεῖστα ἔργα ἀπεδείχθη ἐν συνόλῳ πολὺ κάτω τοῦ μετρίου ! Τὰ ἔργα ἀναβιβάζονται ὄχι ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος, καὶ καθ' ἑκάστην ρίπτονται εἰς τὰ σκουπίδια τὰ σφαγισθέντα καὶ ἀκρωτηριασθέντα μέλη τῶν μελοδραμάτων.

Κατ' ἀκριβεῖς πληροφορίας τὸ φοβερὸν «δράμα τοῦ Βέρδη» ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ, κατὰ σύμπτωσιν δὲ μόνον συνέβη εἰς Λιόσια.

..

Ἡ débaile ἤρχισεν ἤδη. Μία ὑψίφωνος, ἡ κυρία Ὀλμπὲν ἀπεπέμφθη ἤδη λόγῳ οἰκονομίας. Τὸ αὐτὸ ἔπαθε καὶ ὁ ὀξύφωνος κ. Γλῶκ. Ὁ τελευταῖος οὗτος, τῆ ἀφάτῳ εὐσπλαγγνίᾳ τοῦ ἐργολάβου, προσελήφθη πάλιν ὡς ἐπιβαθηθητικὸς τεύχος, με ἐλάττωσιν τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ του κατὰ τὰ 5/6.

Καὶ ὁ καλαίπωρος Γλῶκ, ὑποκύπτων εἰς τὰς λίαν ἀνατολικὰς ἀποφάσεις τῆς διευθύνσεως τοῦ Θεάτρου, ἠναγκάσθη νὰ πῆ με ὄλον τὸ ὄνομα του, τὸ πικρὸν αὐτὸ ποτήριον.

..

Εἰς τὸ ψυχorraγοῦν αὐτὸ Θεάτρον θὰ δώτῃ ὀλίγην ζωὴν, παροδικὴν ὅμως δυστυχῶς, ἡ παράστασις τῆς Φλώρας τοῦ ἐξόχου καλλιτέχνου μας Σαμάρα. Τὸ πολὺκροτον αὐτὸ ἔργον ἔπρεπε νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν πρωτεύ-

ουσάν διὰ πρῶτην φοράν ὑπὸ ἄλλους ὄρους καὶ ὑπὸ εὐνοικωτέρας περιστάσεις. Ἀλλὰ τί νὰ γείνη ; ... Ἄς εἶνε καλὰ οἱ Χασκεῆδες τοῦ Θεάτρου.

..

Ἡ γερὰν συναυλίαν ἀποτελοῦσαι καθ' ἑκάστην ἐσπέραν παραστάσεως τὰ δίκαια παράπονα τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν θεωρείων, ἑκάστος τῶν ὑποίων ὑπεχρεώθη παρὰ τῆς ἐργυλαβίας νὰ πληρώσῃ ἀρκετὰς δραχμὰς ἐπιπλέον ἐφέτος «διὰ τὸν ἐξαιρετικὸν σχηματισμὸν τοῦ θιάσου !»

Ἀλλὰ διατί τότε οἱ χονδροειδεῖς ἀπατηθέντες ἐνοικιασταὶ δὲν κάμνουν καὶ αὐτοὶ παραστάσεις ;

..

Μὰς τὸ ἐβεβαίωσαν καὶ τὸ ἀναγράφομεν.

Μετὰ τὸ πέρας ἑκάστης παραστάσεως, ἐν τῇ σιγῇ τῆ ἐπικρατούσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Θεάτρου, ἀκούεται ἡ φωνὴ ἀνθρώπου κατανυκτικῶς δεομένου καὶ ἐπαναλαμβάνοντος ἰδίως τὴν φράσιν : «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον καὶ ἀφεῖς ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν».

Εἶνε ὁ ἐξοχώτατος ἐργολάβος, ὅστις ἀπαγγέλλει τὴν Κυριακὴν προσευχὴν.

Ὁ υἱὸς τοῦ τυλιῶ

Η ΕΥΧΗ

Δὲν ἔγεινε ἡ πεισματώδης μάχη, γιὰτ' εἶχεν ὁ Θεόδωρος συνάχι...
Μὰ μὴ φωνὴ ἐβγάλαν οἱ πατέρες :
— Πολλαῖς νὰ διασκέσ' ἡμέραις.

Καὶ εἶπε

Α Ν Ω - Κ Α Ϊ Ω

Ἐκτὸς σποραδικῶν προσφωνήσεων καὶ παρουσιάσεων πρὸς τοὺς ὑψηλοὺς νυμφίους οὐδὲν ἕτερον ὑπενθυμίζει, διὰ ἄγομεν πρὸ ὀλίγον ἑορτῆς. Ὁμοῦ δὲ με ταύτας ἔπασαν τὰ σχόλια καὶ αἱ κρίσεις περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἐξωρατισμοῦ καὶ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἑορτῶν. Δὲν γνωρίζομεν, ἐὰν οἱ ἀρμόδιοι ἔμειναν ἠὲ χαριστημένοι ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἀναμφιλέκτως ἐφέτος ἦτο ἡ μόνη περίστασις, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ φροντίσωσιν, ὅπως στεφθῶσιν ὑπὸ ἐπιτυχίας αἱ ἑορταὶ καὶ δυνηθῇ ὅλος ὁ κόσμος νὰ τοῖς εἴπῃ :

— « Πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποιήσατε ».

..

Τί θὰ εἴπῃ ἐπικαιρότης !

Εὐθύς, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἑυρτῶν, ἐταιροκολλήθη καὶ ἐδημοσιεύθη διὰ τῶν ἐφημερίδων ἀγγελικὰ ἐκδόσεως ἐπι-

στημονικῶν βιβλίου : Τὰ νοσήματα τοῦ στομάχου. Ἐπι-
καίρως, τῇ ἀληθείᾳ, ἔρχεται εἰς τὸ φῶς τὸ χρήσιμον τοῦτο
βιβλίον μετὰ τόσα ἐπανελημμένα γεύματα, καθ' ὅλον τὸ
διάστημα τῶν ἑορτῶν.

Ἡ συζήτησις περὶ τῆς παραστάσεως τῶν Περσῶν ἔ-
ληξεν. Ἐν τούτοις, ὡς ἐπληροφόρηθημεν, τινὲς τῶν ἀπο-
τελούντων τὸν χορὸν ἐχολώθησαν διὰ τὴν δικαίαν περὶ
αὐτῶν κρίσιν τοῦ ἀμερολήπτου τύπου. Ἠκούσθησαν μάλ-
ιστα οἱ χολωθέντες νὰ λέγωσιν: «Ὁποῖος εἶνε ἀπ' ἔξω ἀπ'
τὸ χορὸ πολλὰ τραγούδια ἔξερει».

Διατρέχουμεν περίοδον ἐκρύθμου κοινωνικῆς καταστά-
σεως. Μάρτυρες τ' ἀλλεπάλληλα ἐγκλήματα, αἱ αὐτοκτο-
νίαι, αἱ κλοπαί, αἱ συνεδριάσεις τῆς βουλῆς, καὶ ὅλα τὰ
ἄλλα, ὅσα ἀλληλοδιαδόχως ἐνέσκυψαν ἐσχάτως εἰς τὴν
χώραν μας. Ἐὰν εἴσθε φίλοι τῶν προλήψεων, προσθέσατε
καὶ τὴν ἐμφάνισιν φαινομένου τινὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ θὰ
πεισθῆτε, ὅτι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ σύνεσις δὲν βασι-
λεύει ἐν Ἑλλάδι.

Ὡς ἐξετυλίχθη ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἐν
τῷ δάσει Βέρδῃ ἐγκλήματος, δύναται τὰ μάλιστα νὰ
χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόθεσις μυθιστορήματος ἐνδιαφέροντος
μὲ τίτλον ἀληθῶς πρωτότυπον καὶ περίεργον: Ὁ Ζωντα-
νὸς - Νεκρὸς. Ὑποδοηθοῦντες τὸ ἔργον τοῦ μέλλοντος
μυθιστοριογράφου, ἀναγράφουμεν τίτλους τινὰς τῶν κυριω-
τέρων κεφαλαίων. Ἴδου αὐτοί: Τὸ ἐγκλημα... τοῦ Βέρδῃ.
—Τὰ θύματα ... τῶν ἐφημερίδων.— Ἡ ἦρσις τῆς καλύ-
βης. — Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι μία κόρη παραδίδεται
μόνη τῆς εἰς τὸν ... ἀνακριτὴν.— Ἡ σύλληψις.— Τί θὰ
τέξῃ... ἡ ἐπιούσα.— Αἱ ἐξετάσεις... τῶν ἰατρῶν.— Δὲν ὁ-
μολογοῦν τίποτε... οἱ φύλακες καὶ αἱ ἐφημερίδες.

Ἡ ἀνάκρισις δὲν ἔκαμεν οὔτε βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ.
Καμμία μέχρι τοῦδε ἀντίφασις δὲν παρετηρήθη μεταξὺ
τῶν καταθέσεων τῆς ἐνόχου καὶ τῆς μητρὸς, ἐνῶ καθ' ἐ-
κάστην νέαι ἀνακαλύπτονται σοβαραὶ ἀντιφάσεις μεταξὺ
τῶν... ἐφημερίδων.

Τί δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω.
Ἄφου ἡ δικαιοσύνη ἀνέκαθεν θεωρεῖται ὡς τυφλή, διατί
τώρα φωνάζουν αἱ ἐφημερίδες, ὅτι πρέπει ν' ἀνοιχθῇ τὰ
μάτια τῆς.

Ἐν τῷ κἀφενσίῳ:
Τακτικὸς ἀναγνώστης ἐφημερίδων βλέπει εἰς μίαν ἐξ
αὐτῶν μὲ μεγάλα γράμματα: Τὸ δράμα τοῦ Βέρδῃ.
—Μὰ τί διάβολο λέγει ἐδῶ «τὸ δράμα» χωρὶς ἄλλο θὰ
θέλῃ νὰ πῇ «τὸ μελόδραμα» τοῦ Βέρδῃ.

Καλαμποκίδου

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τοῦ Πολίτου:
«Ἐλαβα τὴν ἐπισταλὴν ὑμῶν καὶ ἐχάρην ὅπου ἴδα
νὰ χαίρετε ὑγείαν ἐπιφανῆ· ἐσωκλείστως ἴδον νὰ μοῦ γρά-
φῃς διὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου μας μάθε πῶς
υἱὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν τὴν ἐνεχειρίσθην αὐθημερόν καὶ ἀμέ-
σως ἅμα ἀφίχθη πρὸς ἐμὲ ὅθεν μένε ἤσυχος.»

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:
«Μάθε παμπόθητέ μου φίλε ὅτι σκοπεύω νὰ διορισθῶ
εἰς κανένα ὑπουργεῖον γραμματεὺς! διὰ νὰ ζήσω δοξαμέ-
νος καὶ ὑπεριφανευόμενος, καὶ νὰ ἀφήσω τοὺς δασκάλους
ἐκεῖ φίλε μου εἶναι ἡ εὐτυχία ἐκεῖ ἡ δόξα ἀνατέλει εἰς τὸ
περιλαμπές γλυκόφως τῆς δύσεως εἶθε!!!»

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:
«Ἀπὸ τινος ἡ Κιβωτὸς κατέστη τὸ κέντρον τοῦ περι-
πάτου τῆς συναθροίσεως τοῦ ὠραίου φύλλου, ἀμιλλόμενον
πῶς νὰ ἀρέσῃ περισσύτερον εἰς τὸ ἀντίθετον.»

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:
«Διὰ τὰ κατὰ τὴν θέσιν Ἐρημίτζης λαβόντα προχθὲς
τραύματα συλληφθέντων τῶν πρωταιτίων ἀπήχθησαν εἰς
Μεσολόγγιον.»

Ρευμαχίτη

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Π. Α. Σῦρον. Τοῦ Κορέσση τὰ καπέλλα εἰς τὸ προσεχές. — Παράξε-
νον. Πάτρας. Πολὺ ὀρθὴ ἡ παρατηρησίς σας. — Καπνοκοπήριον, ἐνταῦθα.
Α. Δελιγιάννη. Τί ἐννοεῖτε ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ἀδιαφορίαν σας; — Ταλ-
κίδα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — Ε. Πολυχρονιάδην Μελίτην. Μᾶς ἐλησο-
νήσατε ἐντελῶς. — Ἀναποκριτὴν «Ἄσπερος». Φιλιππούπολιν. Ἐχομεν
ἀπ' ὄψιν τὴν ἐπιστολὴν σας. — Χ. Χρηστίδην. Λάρισσαν. Ἐνθυμηθῆτε τὸ
ἀπὸ 25 Ἰουλίου Ε. Ε. δελτάριόν σας καὶ σπεύσατε. — Μίζερν. Ἐν-
ταῦθα. Πολὺ σᾶς σοσιατῆ ἡ συναίσθησις τῶν ἐλλειψέων σας.

ΒΙΒΛΙΑ

ΔΙΣΧΥΛΟΥ ΠΕΡΣΑΙ, μετὰ προλεγόμενων, ἀναλύσεως τοῦ δρά-
ματος, βιογραφίας τοῦ ποιητοῦ, κειμένου, μεταφράσεως καὶ σημειώσεων,
ὑπὸ Παναγιώτου Ματαράγκα. — Ἐν Ἀθήναις, 1889.

Ὁφείλομεν νὰ κάμωμεν εὐκρινῆ ἔπαινον τοῦ βιβλίου τούτου. Εἶνε ἐν-
δειξις τῆς πραγματικῆς ἀναγεννήσεως τῶν κλασικῶν σπουδῶν παρ' ἡμῖν.
Ἡ μετάφρασις εἰς τὸ πεζόν, εἰς γλῶσσαν καθαρῶσαν καὶ ἀντικρὸ τοῦ
κειμένου. Ὁ πρόλογος καὶ αἱ σημειώσεις περιέχουσι πᾶσαν χρῆσιμον πλη-
ροφορίαν. Ἡ μετάφρασις εἶνε ἀκριθῆς καὶ γλαφυρά. Συμβουλευόμεν πάντα
φιλόμους ν' ἀποκτήσῃ τὸ ὠραῖον τοῦτο φιλολογικὸν ἔργον, πρῶτισμένον
νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διάδοσιν τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φι-
λολογοῦσας παρὰ τῇ συγχρόνῳ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

ΤΑ ΣΤΕΝΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΥΡΗΘΡΑΣ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΑΥΤΩΝ ὑπὸ Ἐθαγγέλου Καλλιωνίδου ὑψηλοῦ τῆς Χειρουργικῆς
παθολογίας καὶ θεραπευτικῆς. Ἐκδότης Σ. Κουσουλίνος. Ἐν Ἀθήναις 1889.

Ἀπὸ τὸν συμπαθέστατον μεταξὺ τῶν ἰατρῶν καὶ ἰκανώτατον μεταξὺ
τῶν νέων ἐπιστημόνων μας δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ προκύψῃ καλὸν καὶ εὐ-
συνεῖδητον ἔργον. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε συλλογὴ μαθημάτων διδασθέντων
ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1888 — 1889. Πεζὸς
εἶνε ὁ τίτλος τοῦ ἔργου διὰ τοὺς ἰδιώτας, ἀλλὰ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἰα-
τρικῆς, οἵτινες δύνανται νὰ κατανοήσωσι τὴν σαφήνειαν, τὴν ἐμβρίθειαν, καὶ
τὸ εὐμέθοδον αὐτοῦ εἶνε ἐφόδιον πολύτιμον, διὰ τὸ ὅποιον θὰ εὐγνωμονῶ-
σιν εἰς τὸν συμπαθέστατον ἰατρὸν καὶ ἰκανώτατον μεταξὺ τῶν νέων χει-
ρουργῶν μας.